

Mevsim Gülbahar Evcilik Oyunu

– AliKemal · 30 Aralık 2015

Aynı tip kooperatif evlerinden Erol'ların evi ile Halil'lerin evi arasındaki evin düzenli biçilmiş, yemyeşil çimle örtülü bahçesinde, rengarenk çiçek öbekleri ve birkaç meyve ağacı arasında iki kız çocuğu evcilik oynuyordu. Altlarına evin büyükleri tarafından serilmiş bir kilimin üstüne oturmuşlar, etraflarında oyuncakları...

1.Çocuk, içine yolunmuş çimen parçaları doldurulmuş bir naylon tabak ile çatal ve ekme parçasını

2.çocuğun önüne koyarak, "Eşim, buyur, yemek!" dedi.

Evcilik oyununun erkeğini oynadığı anlaşılan 2.çocuk, "Gene mi ıspanak? Kendin ye onu!" diye sinirlendi.

1.çocuk, "Sen ye! Temel Reis gibi kuvvetli olmak için..." diye ısrar etti.

2.Çocuk, "Ben, Temel Reis gibi olmak istemiyorum! O, küçücük, kambur...Bi de..." Yüzünü çizgi filmdeki Temel Reis'in yüz görüntüsüne benzetmek için eğip büzmeye çalıştı. "... böyle! Püro içiyö hep...

1.çocuk, onu hemen düzelterek, "püpo, püpo..." dedi.

2.çocuk, "püpo içiyö..." diye tekrarlardı.

1.çocuk, "Ama, Safınaz'ı haydudun elinden kurtarıyo..." dedi.

2.çocuk, bilgiç, "sen köfte pişir...Ben yiyim...Böle kocaman büyüyüm...Böle haydudun elinden kurtarıyım..." diye söylendi.

1.çocuk, herhalde annesi babası arasında geçmiş aynı muhabbeti hatırlatırcasına, "Olur! Kıyma al da yapıyım!" diye terslendi.

2.çocuk da galiba babasından şahit olduğu bir itirazı kullanarak, "Param yok!" dedi.

1.çocuk, "Bu ıspanağı ye de... kuvvetlen de...çalış da... para kazan da... kıyma al da... köfte yapayım da... ye!"

2.çocuk, "Olur, madem!" dedi. Önüne konulan tabaktaki otları yiyormuş gibi yapmaya başladı.

Ümmühan, odasından çıkarken, kendi kendine Halil'in şiirini tekrarlayarak, ezberlediği şiiri mırıldanıyordu : "...sevgilim gelecek meyhaneci, ki, o henüz on dokuz yaşında," Burada kendi kendini işaret ederek, "Yani, ben!" dedi. Devam etti şiiri mırıldanmaya:" Dök şarabı kadehime, dök!... Şarap içeceğim, bugün, sarhoş olacağım... sarılacağım belinden sevgilimin, incecik..." Burada yine kendisini göstererek, "Yani, benim," diye söylenerek kendi belini iki avucu içine alıp kıvırttı; şiirin her sözcüğüne uygun hareketler yaparak telefonun başına geldi. "...sıkacağım usulca... başı göğsüme yaslanacak... bacakları dolanacak bacaklarıma... koklayacağım saçlarını ihtirassız... öpeceğim dudaklarını küçücük öpücüklerle... sızacağım... bu hülyadan hiç uyanmayacağım... öylece yaşlanacağım..." Telefonu açtı, Nisa hanımı aradı. "Ne haber Nisa teyze?" diye sordu.

Nisa hanım, "kızım bugün sabahtan beri bu kaçınıcı arayışın?" diye sordu kızarak.

Ümmühan, "ne yani, aramayayım mı? Sıkıyor muyum seni?" dedi sitem ederek.

Nisa hanım, "Ah, kıyamam sana, tamam, tamam, istediğin kadar ara, şu an odasında Erol ile

beraberler..... Ne mi yapıyorlar? Senden bahsediyorlar..... Bırakmıyorsun ki, neler konuştuklarını

dinleyeyim!”

Ümmühan, “Tamam madem, kapatayım da dinle..... Tamam görüşürüz,” diyerek kapattı telefonu. Mutfaktan bahçe kapısını açtı, çıktı, sundurmada oturmaya başladı. Gözü Halil’lerin evinin bahçesindeydi. Onların evi ile kendi evleri arasındaki evin bahçesinde, evcilik oynayan iki kız çocuğunu gördü. Bir süre onları seyretti.

*

Halil, “Sana rağmen, Ümmühan’la evlenmek gibi bir düşüncemin olduğunu sanmanı istemem!” dedi.

Erol, “Ben kırılırım diye mi, istemiyorsun, yoksa?” diyerek itiraz etti. “Kız kardeşimle evlenmeden, en çok ben memnun olurum!”

“Sen de mi be, kanka? Yahu, boyu benim boyumdan neredeyse bir karış uzun! Nasıl yürürüm yanında?”

Erol Soylu, kahkaha attı. “Derdin bu olsun! Ne olmuş yani? Benim kız kardeşim olmasına karşın, benden de uzun! Anne soyuna çekmiş...Kız kardeşim seninle evlenmekle karlı çıkar. Bunun tersi de şu: Sen kız kardeşimle evlenmekle zararlı çıkarsın...”

“İyi cesaret veriyorsun kanka, sağladığın maneviyata teşekkür ederim(!)”

“Kardeşimi senden kıskanmıyorum. Daha ne istiyorsun?... Hatırlıyor musun? Şaban vardı, hani... İlkokula giderlerken Ümmühan’la arkadaşlıklar. Bir gün, evcilik oynarlarken yakalamıştık ikisini...”

“Hatırladım. Hatırlamaz olur muyum? Oğlanı tekme tokat dövmüştün...”

“Ya! Ben öyle bir abiyim aslında. Kız kardeşimi erkek sinekten bile kıskanırdım. Ama, iş seninle evlenmesine gelince, nedense, kıskanmak bir yana, bu evliliği ikinizden çok ben ister oldum...”

Anlayabiliyor musun, beni?”

“Hem diyorsun ki, senin zararına olur bu evlilik...”

“Ne zararı be oğlum? Zarar dediğim, sürekli pozitif enerji ile yüklü, dolu dolu, hareketli, şımarık bir hayat yani...Yoksa, Ümmühan, namuslu kızdır. Hayatına giren ilk erkek sen olacaksın. Üstelik, ev işlerinde ondan daha beceriklisi var mıdır bilemiyorum. Canım börek istedi, de; onbeş dakika sonra böreğin hazır. Canım çıkıp şöyle bir dolaşmak istedi de, öyle elalemin karıları gibi saatlerce süslenip püslenme ile uğraşmaz, beş dakikada en şık haliyle hazır...Ne bileyim, her şeyi ışık hızıyla yapar... Zaten lisanslı atlet olmasından da belli değil mi, hız tutkusu?”

“Lisanslı atlet mi? Atletizm mi yapıyor?”

“Bilmiyor muydun? Beşbin metrede Türkiye şampiyonluğu var. Milli atlet...”

“Hadi ya!...”

“Ne oldu? Niye bu kadar şaşırдың?”

“Boş ver!”

“Boş verme, anlat!”

“Yaa, anlatayım da dalga geç, değil mi?...”

“İyi, sen bilirsin! Ben de, eve gidince Halil senin atlet olduğunu duyduğu zaman niçin şok geçirdi diye Ümmühan’a sorarım...”

“Sor! Sor da, beni nasıl salak yerine koyduğunu anlatsın sana...”

*

Ümmühan, bahçelerindeki sundurmadan kalkıp, komşu bahçeye geçerek, evcilik oynayan çocukların

yanına gitti. "Ne yapıyorsunuz, çocuklar?"

2.Çocuk, "Evcilik oynuyoruz," dedi.

Ümmühan, "Hanginiz annesiniz, hanginiz babasınız?" diye sordu.

1.Çocuk, "ben anneyim... O baba..." dedi.

Ümmühan, "Ben de çocuğunuz olayım mı?" diye sorunca

1.çocuk hevesle atıldı. "Ol..."

2.çocuk itiraz etti. " Sen kocamansın ama... Baba ol sen, ben de çocuk...Temel Reis gibi Safınaz'ı kurtar deveden..."

Ümmühan, "Safınaz kim?" diye sordu.

2.çocuk, "O..." diyerek arkadaşını gösterdi.

Ümmühan, "Safınaz, hadi gel, seni deveden kurtaracağım..." dedi.

1.çocuk düzeltti, "Devden, devden..."

Ümmühan, "devden," diyerek tekrarladı.

2.Çocuk, "dev benim, hadi yen beni," diyerek Ümmühan'ın üstüne atıldı.

Ümmühan korkarak ağlamaya başladı. "E-e, hüü... Ben korkuyorum devden... Hayır, ben Temel Reis olmayacağım işte. Ben, çocuk olmak istiyorum...Bana ne, bana ne...Çocuk olacağım ben..."

1.çocuk, "Tamam," dedi; "tamam, ağlama, çocuk ol sen..."

Ümmühan, "Sağ ol anneciğim," diyerek başını çocuğun kucağına koydu.

*

Halil Kaya, Ümmühan'la, gün boyunca kendisini rahat bıraktrabileceğini umut ederek girdiği yarışta uğradığı hezimet ve Ümmühan'ın, o bin metrelik yarış ile kazandığı iddia nedeniyle denize girmesini istediğinde, girmek istemeyince, onu elbiseleriyle denize düşürüşünü anlattı.

Erol, gülmekten dinleyemiyordu... Arada bir, "Kimin kardeşi o!" diyerek Halil'i alt edişinin gururuyla söyleniyordu.

Halil Kaya, "Ogün, Sarımsaklı'da bir şey fark ettim." dedi. "Ümmühan'ın sağlıklı bir ruh yapısı olmadığını..."

Bu itham karşısında morali bozulan Erol, ciddileşerek, "Kardeşimin Ruh Sağlığı yerinde, şükürler olsun!" diyerek tepki gösterdi.

"Hemen celallenme," dedi Halil, "Elbette çok sağlıklı bir kız! Ben akıl hastası, filan demek istemiyorum ki!"

Erol, "Ya ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Halil anlatmaya çalıştı : "Bir insana, ideallerinle örtüştüğünü düşünerek, yakınlaşmak istiyorsun. O insan ise, seninle ilgili olarak aynı düşünceleri yaşamadığı için mesafeli duruyor; ne bileyim işte, mesela, o sana kardeşlik duygularıyla filan bağlı..."

Erol, "Bir dakika! Dur." diyerek O'nun konuşmasına müdahale etti."Ümmühan ile senden bahsediyoruz değil mi? Yani, Ümmühan, beni ideal bir koca olabilecek adam olarak görüyor, ben de onu dünya aret bacım olarak görüyorum mu, diyorsun"

Halil, "Abartma!" diyerek devam etti. " O beni aşık olunacak adam olarak görüyor, ben ise kendimi aşık olmaya değmeyecek bir zırtapoz olarak görüyorum, diyorum...Şunun şurasında bilimsel bir konuşma

yapmaya çalışıyoruz, değil mi? İki dakika susup dinlesen ölürsün sanki!"

Erol, sakinleşir gibi yaparak, "Dinleyelim, buyur..." diyerek, yeniden çıkıştı: "Ama, kardeşime çamur atmadan konuş!"

Bunun üzerine Halil, "Off yahu, off!" diyerek isyan etti. "Seninle iki dakika konuşamayacak mıyım?"

Erol, "konuş, dinliyoruz ya!" diyerek sustu.

Halil, "Şunu demek istiyorum," diyerek yeniden anlatmaya çalıştı: "Onun da sana aşkla bağlanmasını istiyorsun ama, istediğin bir türlü olmuyor. Hırs yapıyorsun, bu hırsla ona karşı olan duygularını tutkuya çeviriyorsun. Öyle bir tutku ki, kendi kendine yarattığın için tehlikeli de...Tehlikesi şu: sağlıklı bir ruh sağlığına sahip olmaktan seni alıkoyuyor... İşte, Ümmühan'ın durumu bu! "

Erol, düşünceli, "anladığım kadarıyla, sana tutkusunun aşk değil de, elde etme hırsı olduğunu söylemeye çalışıyorsun! Ama, aşık olduğunu sanıyor, diyorsun... Öyle mi?"

"Öyle gibi..."

Erol, " Hepimiz aynı şartların insanları değil miyiz?" diye sordu. O'nun cevap vermesi için değildi bu sorusu, kendisi cevabını vermek içindi; verdi de: "Benim hayatımda tutku halinde mevcut olan şey, serbest avukatlıkta Ali, Veli, Hakkı dayılara, amcalara yüzde ellisini vermek zorunda kalmayacağım paralar kazanmak. Senin için Yardımcı Doçentlik. Onun hayatında, senin deyişinle, seni elde etme hırsı, kendi deyişiyle aşk... Ben, sen, o... Biz, siz, onlar yok; sadece ben, sen, o! Yani tutkularını yaşayanlar... Tutku halindeki isteklerimiz gerçekleşince ne olacak peki? Bitecek... Tutkumuzun, sıradanlığı girecek hayatımıza bu defa... Sonra, yeni tutkular başlamayacak mı? Sen, Yardımcı Doçentlikten sonra ununu eleyip, eleğini asacak mısın? Doçentlik için sınava girmeyecek misin?... Ondan sonra, prof olmak istemeyecek misin?... Bak dostum! Hayat tutkuların sıradanlaşmasından ibaret bir süreçtir."

Halil Kaya, "Tabii ki sıradanlaşacaklar ki, hayat olsun. Sıradanlaştırılmayan tutkulardan korkarım ben..."

Erol, ciddiyete devam ederek, " ben, Ümmühan'ın tutkusunun, sen tersine inansan da, kusura bakma ama, aşk olduğuna inanıyorum. Ve, inan ki, adı ne olursa olsun, O'nun bu tutkusu da sıradanlaşp, annelerimizin babalarımıza, yada babalarımızın annelerimize hissettiklerine benzeyecektir. O, bu tutkusunun ceremesini böyle çekecektir, elbette... Hayat bu, dostum... Hayat bu! Evde, sen bira içerek televizyonda maç seyrederken, O, evde seninle ilgilenen biri olma rolünü oynamaya başlayarak, O'na bu rolü üstlendiren bu tutkusundan arta kalanları bir çuvala doldurarak sırtında taşımayı sürdürmek zorunda kalacaktır."

Halil Kaya, arkadaşına hak vererek, kaygısının bu olduğunu itiraf etti., "Benimle birlikteliği bir tutku haline getirmiş, ama yarın bir gün beni elde edince, bu tutkusunu sıradanlığa dönüştürecek"

Erol, " Baban, annene ilk evlendikleri günkü gibi arzu duyuyor mu dersin? Abartma!... Bak babana bir, annen onun için ne ise, annen için o ne ise, senin hayatında Ümmühan da işte bundan ibaret olmalı! Ne tutkusu? Onun tutkusu, sana çay servisi yapmak, tıpkı annenin babana yaptığı gibi... Başka bir şey arama! Ruh sağlığı imiş... Hıh! Ruh sağlığına sen mukayyet ol, yoksa Ümmühan gibi bir kızı elinden kaçırdığınla kalırsın..."

Halil, "Sanki onunla evlenmemi istiyor gibisin," dedi.

Erol, "İstiyorum elbette!Sabahtan beri söylediğim bu değil mi?" diye çıkıştı.

Halil, "Sen böyle diyorsan, evlenirim!" diyerek güldü.

Erol kızarak, "Beni memnun etmek için mi evleneceksin?" diye sordu.

Halil, gülmeye devam ederek, "Annemi, babamı, Ümmühan'ı, senin anneni, babanı, seni... herkesi..." diye saydı. Gülmesi, gülerim ağlanacak halime demek içindi...

Erol kızdı. "Saçmalama, be oğlum! Ben, sen istersen, demek istemiştin!"

"İstesem mi, ki? "

"Neden olmasın?"

" Olabilir mi?"

Erol, " Olur tabii..." diyerek bir sigara çıkartıp yaktı.

Hiç sigara içmeyen Halil, ses çıkartmadan kalktı, onun yüzünden duman altı olmamak için pencereyi açtı. Dışarı bir göz atınca Ümmühan'ı gördü komşu bahçede. Şaşırarak, gördüklerine inanamayarak, bir daha, daha dikkatle baktı.

Ümmühan, komşu bahçede, çocukları, kendisinin, onların çocuğu olması için ikna ettikten sonra, 1.çocuğun bacaklarına yatmış, "ingaaa-ingaaa!" diye ağlayarak kendini sallatıyordu.

Halil, kahkahalarla gülmeye başladı. "Ha ha ha ha!..."

Erol, merak ederek, "kendi kendine niye gülmeye başladın şimdi. Kafayı mı yedin, ne?" dedi.

Halil, gülmeyi sürdürerek, "Gel...Gel de gör, kardeşin ne yapıyor, gel..." diye bir şeyler söylemeye başladı.

Erol, merak içinde fırladı oturduğu yerden, geldi. Gördüklerine inanamıyordu. "Bu kız daha çocuk yahu!" diye söylendi.

Halil, ısrarla gülüyordu. "Ha! Ha! Ha!... "Beni evlendirmeye çalıştığınız bayan bu mu yahu? Ha! Ha! Ha! Ha ha ha ha!..."

Gülme krizi tutmuştu.

*